

РЕШЕНИЕ

№ 38734

гр. София, 21.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав, в
публично заседание на 19.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **10295** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/ във връзка с вр. чл. 27а от Закона за закрила на детето /ЗЗД/.

Образувано е по жалба на Б. Ц. Д. /като родител/ против Заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-050/9.09.2025 г., издадена от Директор на ДСП – Л., заместван от Е. Латовска съгласно Заповед за заместване № ЧР-7 171 от 2.09.2025г, с която на основание чл.29 т.9, чл. 30 ал.2 ЗЗДт и чл. 25 ал.1 т.3, чл. 26 ал.1 чл. 27, ал.1 и чл. 4 ал.1 т.2 от Закона за закрила на детето е прекратено настаняването на Ц. Б. Д., [дата на раждане] г в семейството ППС В. И.Д. и е настанено своевременно в семейството ППС Е. и Я. Х. за срок до произнасяне на съда с решение по чл. 28 от ЗЗДт.

В жалбата са въведени твърдения за незаконосъобразност на атакувания административен акт като постановен при нарушение на материалния закон, същият не бил в интерес на детето. Сочи , че не е била предварително уведомена и консултирана за процесната заповед. Моли да се отмени обжалваната заповед.

Ответникът – Директор на ДСП – Л. / арг от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по адм. д. № тр-4/2002 г., ОСС на ВАС / чрез процесуалния представител оспорва жалбата.

Заинтересованата страна- бащата на детето Б. Х. Д. не оспорва жалбата и моли да се уважи като детето Ц. се върне в семейството им.

СГП не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото относими писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

По повод влошено здравословно състояние на приемната майка В. Д. в чието приемно семейство е настанено детето Ц. със Заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-040 от 12.06.2025г на Директора на ДСП Л., е извършено проучване, изготвен е социален доклад по случая от № СЛ/Д-С-ЛЮ/ 571-063 от 9.09.2025г, в който са описани фактите и обстоятелствата довели до издаването на процесната заповед. За детето била предприета мярка за закрила настаняване извън семейството още през 2019г , по повод получен сигнал от директора на ДГ 38 „Д. Г.“ за упражнено насилие над детето в семейна среда, а именно старшият учител в групата забелязал зачервяване в областта на лявата страна на лицето на Ц. и рана под лявото ухо, като детето отговорило че мама „бий“. От тогава детето Ц. е настанявано извън семейството при приемни семейства, последното от които е това на В. Д.. Според социалните работници независимо от желанието на майката за реинтеграция на детето, то на този етап не била в състояние да се справя с нуждите му и да полага адекватни грижи за него, предвид доказан нисък родителски капацитет. Детето контактува с майка си, баба си по майчина линия и по-малката си сестричка Ц., за която се грижи майката. Майката Б. живее с майка си Ц. /баба по майчина линия/ и сестрата на Ц.- Ц. в двустайно жилище, собственост на бабата по майчина линия. Според ДСП С., на чиято територия е жилището в него били констатирани лоши битови условия и занижена хигиена. Майката била омъжена за бащата на детето. Реинтеграцията в семейна среда било невъзможно, липсвал и роднински ресурс за полагане грижи за детето. Предвид, че в ДСП П. имало свободно професионално приемно семейство с което Ц. осъществил лесен контакт, то е издадена процесната заповед.

Въз основа констатациите в социалния доклад е издадена процесната Заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-050/9.09.2025 г., от Директор на ДСП – Л., заместван от Е. Латовска съгласно Заповед за заместване № ЧР-7 171 от 2.09.2025г, с която на основание чл.29 т.9, чл. 30 ал.2 ЗЗДт и чл. 25 ал.1 т.3, чл. 26 ал.1 чл. 27, ал.1 и чл. 4 ал.1 т.2 от Закона за закрила на детето е прекратено настаняването на Ц. Б. Д., [дата на раждане] г в семейството ППС В. И.Д. и е настанено своевременно в семейството ППС Е. и Я. Х. за срок до произнасяне на съда с решение по чл. 28 от ЗЗДт.

В с.з. на 19.11.2025 г. на основание чл. 15, ал.1 от ЗЗДт. в присъствието на социален работник Б. е изслушано детето Ц. което заявява желание да живее с майка си, татко си и с по-малката си сестра Ц.. Детето споделя, че му е мъчно за тях и иска да живее с тях „докато му свърши живота“. Майка му му донесла телефон, за да се чуват, но приемният родител Е. махнала сим картата , за да не се обаждат майка му. Детето знае, че родителите му работят, а баба му помагала за отглеждането на сестра му Ц.. Детето изразява готовност веднага да отиде при майка си и татко си, иска „категорично да е с родното си семейство“, въпреки, че веднъж направил беля и го били. Детето неколкратно заяви на съда, че тъгува за мама и тати и иска при тях. От както е в П. се е виждал с родителите си в С., но чувал е при тях в жилището в което живеят, където има собствена стая която понастоящем била в ремонт.

В с.з. проведено на 19.11.25г социален работник на осн. чл.15 ал.6 от ЗЗДт изразява становището, че Ц. все още се адаптира към приемното семейство, постоянно мисли за родителите си в С., поради което понякога показва опозиционно поведение към приемните родители.

За да докаже, че има финансови възможности да се грижи за Цецо и, че работи в „Кауфланд България“ ЕООД, жалбоподателката е представила трудов договор от 4.06.2025г сключен с „Кауфланд България“ ЕООД и банково удостоверение от 17.09.2025г от У. Б. АД видно от което по сметката ѝ е постъпила сума в размер на 2 120,54 лв от „Кауфланд България“ ЕООД представляваща нетно плащане по трудовия договор.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима подадена при надлежно упражнено право на оспорване от лице с правен интерес в законоустановения срок.

По арг. от чл.27а, ал.1 във връзка с чл.27 от ЗЗДт–оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган- директор на дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето, в пределите на неговата власт, при условията на заместване съгласно Заповед за заместване № ЧР-7 717 от 2.09.2025г

Административният акт е издаден при спазване на установената писмена форма и изискуеми реквизити /чл.59, ал.2 от АПК/. Същият отговаря и на законовите изисквания за съдържание, доколкото в него изрично е посочено правното основание за издаването му чл.29 т.9, чл. 30 ал.2 ЗЗДт и чл. 25 ал.1 т.3, чл. 26 ал.1 чл. 27, ал.1 и чл. 4 ал.1 т.2 от Закона за закрила на детето.

Според чл. 27 ал.4 от ЗЗдет несъгласието на роднините или близките да отглеждат детето се удостоверява от тях с декларация по образец. В адм. преписка няма приложени такива декларации. Напротив, по делото е представена декларация от Ц. Г. /л. 9/, че е съгласна жалбоподателката, съпругът ѝ /бащата на Ц./, Ц. и сестра му да живеят в жилището ѝ. По този начин същата е изразила помощта си за отглеждането на Ц.. Няма подписана нито от нея, нито от някой друг роднина или близък /няма данни такива да са издирвани от адм орган/ декларации по образец в които да е обективизирано несъгласието им да отглеждат Ц.. Няма събрана информация за роднините по бащина линия. Неприлагането на такива декларации по см. на чл. 27 ал.4 от ЗЗдет по адм. преписка, преди пристъпването към настаняване в приемно семейство сочи, че оспореният акт е издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, което се е отразило на материалната законосъобразност на заповедта за настаняване на детето в професионално приемно семейство като временна мярка за закрила по чл. 4, ал. 1 т. 4 от ЗЗДет по административен ред. /погрешно е посочено в оспорения акт т.2 от ал.1 чл. 4/. Преди издаване на заповедта, не е била изследвана възможността за настаняване на детето в семейството на близки или роднини, с оглед съблюдаване на най-добрия интерес на детето, каквато е целта на закона.

В заповедта не са посочени конкретни фактически основания, поради което съображения за издаване на процесната заповед може да се открият в предхождащите издаването ѝ документи по преписката, в т.ч. социалния доклад № СЛ/Д-С-ЛЮ 571-063 от 9.09.2025г. Възможно е мотивите да предхождат постановяването на акта и да се съдържат в други документи, съставени с оглед предстоящото издаване на административния акт/ в този смисъл ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС/. Изложените в социалния доклад съображения са такива и за издаването на самия акт / в този смисъл ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС/. Процесната заповед е издадена на основание чл. 25 ал.1 т.3 ЗЗДт, а именно може да бъде настанено извън семейството дете чиито родители, настойници или попечители се намират в трайна невъзможност да го отглеждат; Законосъобразността на акта следва да се прецени на база посочените в него правни основания за издаването му, тоест дали е налице хипотезата на правната норма на чл. 25 ал.1 т.3 от ЗЗДет. Тъй като заповедта е мотивирана с констатациите в социалния доклад и приложените по адм преписка документи , то именно въз основа на тях, е необходимо да се изведе наличието на хипотезата на чл. 25 ал.1 т.3 от ЗЗДет.

Според съда обаче, изложеното в социалния доклад и в документите по преписката което представлява фактическото основание НЕ съответства на посоченото в заповедта правно основание /чл. 25 ал.1 т.3 от ЗЗДт/, което е мотивирало административният орган да вземе

решението си. Административният орган в документите по адм преписка и в с.з. чрез процесуалния си представител навежда фактически основания за издаването на акта който НЕ кореспондират с правното основание по чл. 25 ал.1 т.3, а по скоро навеждат на условието по чл. 25 ал.1 т.4 от ЗЗДет. Несъмнено по арг. от чл.179 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК социалният доклад е официален документ, доказателство до доказване на противното за изявленията и действията извършени пред и от социалния работник. Съдът се съобразява с това, но отчита, че посочените в него фактически установявания и заявеното от процесуалния представител в с.з. са относими към минал период, релевантни за преценка извършена при издаване предходните заповеди относно Ц., спрямо който е предприемана мярка за закрила настаняване в приемно семейство. Адм орган е пренесъл фактическите основания за издаване на предходните заповеди относно Ц., в преписката послужила за издаване на процесната заповед, вместо да извърши ново проучване за фактите релевантни за спорното право. Адм. орган се е позовал на факти неотнесими за процесния период. В раздел IV от социалния доклад е изложено обстойно, че за детето била предприета мярка за закрила настаняване извън семейството още през 2019г , по повод получен сигнал от директора на ДГ 38 „Д. Г.“ за упражнено насилие над детето в семейна среда, а именно старшият учител в групата забелязал зачервяване в областта на лявата страна на лицето на Ц. и рана под лявото ухо, като детето отговорило че мама „бий“. От тогава детето Ц. е било настанявано извън семейството при приемни семейства, последното от които е това на В. Д.. Според социалните работници независимо от желанието на майката за реинтеграция на детето, то на този етап не била в състояние да се справя с нуждите му и да полага адекватни грижи за него, предвид доказан нисък родителски капацитет, не работела. Детето контактувало с майка си, баба си по майчина линия и по-малката си сестричка Ц., за която се грижи майката. Майката Б. живее с майка си Ц. /баба по майчина линия/ и сестрата на Ц.- Ц. в двустайно жилище, собственост на бабата по майчина линия. Според ДСП С., на чиято територия е жилището в него били констатирани лоши битови условия и занижена хигиена Социалните работници не установили контакт с бащата, нямали данни за трудовата му заетост. Майката била омъжена за бащата на детето. Реинтеграцията в семейна среда било невъзможно, липсвал и роднински ресурс за полагане грижи за детето /раздел V от социалния доклад/.

Изложените факти, че майката не работела, че с бащата не бил установен контакт, липсвали данни за трудовата му заетост, нямало и роднински ресурс за полагане грижи за детето се опровергават в хода на съдебното производство /представени са доказателства от преди изготвянето на социалния доклад на 9.09.2025г, посочени по-горе за трудова заетост на майката в „Кауфланд България“ ЕООД от 4.06.2025г , бащата лично се явява в с.з. изразява желание да се грижи за Ц. и сочи, че работи в строителството, бабата по майчина линия е представила собственоръчно подписана декларация , даваща съгласието си Ц. да живее с майка си и баща си и сестра си в жилището й, също се явява и в с.з. на 19.11.2025г и категорично изразява желание да помага за отглеждането на Ц., както и досега помагала за отглеждането на сестра му/. Ако адм орган беше извършил актуално проучване щеше да установи тези факти. След като се е наложило прекратяване на настаняването на Ц. при приемния родител В. Д., преди да издаде процесната заповед ответникът е трябвало преди всичко да изследва дали няма промяна в обстоятелствата, в т.ч. дали майката може да поеме грижите за Ц. при все, че се грижи успешно и за другото си дете Ц., родено през 2023г, респ дали няма близки и роднини които да могат да поемат грижите за Ц. /с оглед приоритетния ред по чл. 26 ЗЗДт и заявеното желание за това на бабата по майчина линия/. Както се посочи не са изследвани възможностите на бащата, в т.ч. и роднините по бащина линия.

Оспорената заповед обективира едно временно разрешение на казуса, с действие до

произнасянето на съда на основание чл. 28 от Закона за закрила на детето. Дали да се предприеме или не тази временна мярка е въпрос на целесъобразност. От ангажирания по делото доказателствен материал се опровергава изложеното в социалния доклад който се базира на неактуални констатации.

Директорът на ДСП Л. е действал при условията на оперативна самостоятелност когато е взел решението да приложи процесната мярка за закрила по см.на чл.4, ал.1 т.4 от ЗЗДт. /погрешно посочена в заповедта т.2/. Това обаче, не означава че може да се отклони (да не спази) законоустановените условия за това. Когато органът действа при оперативна самостоятелност, предвидените нормативни условия също са задължителни. (В този смисъл и ТР № 4 ОТ 22.04.2004 Г. ПО АДМ. Д. № ТР-4/2002 Г., ОСС НА ВАС). Актът се проверява по съдебен ред за неговата законосъобразност, а тя освен преценката дали органът не е нарушил съответните законови рамки включва в себе си и отговор на въпроса дали той не е упражнил превратно така предоставеното му право на оперативна самостоятелност и съответства ли взетото решение на целта на закона. (арг. от чл.169 АПК). По същество оперативната самостоятелност представлява предоставена от закона възможност административният орган да избере един от няколко законосъобразни начина на решаване на въпроса.

Както се посочи, социалният доклад се базира на неактуална информация, също така наведени са мотиви както по преписката, така и в с.з от процесуалния представител на ответника свеждащи се най-общо до това, че детето било жертва на насилие в семейството, поради което и съществувала сериозна опасност от увреждане на неговото физическо и психическо развитие. Посоченото обаче, не кореспондира с правното основание въз основа на което е издадена процесната заповед, а именно по чл. 25 ал.1 т.3 от ЗЗДт- „чиито родители, настойници или попечители се намират в трайна невъзможност да го отглеждат“, а с непосочената разпоредба на чл.25 ал.1 т.4 от ЗЗДт. Последната обаче, след като не е визирана като правно основание за издаване на оспорената заповед не подлежи на обсъждане. Законосъобразността на акта се преценява на база посочените в него правни основания за издаването му.

Визираното в заповедта основание „трайна невъзможност да отглеждат детето“ не се доказва от адм орган, чиято е и доказателствената тежест съобразно чл. 170 ал.1 АПК. Напротив, от ангажираните доказателства това твърдение е напълно разколебано. Майката работи в К. от 4.06.2025 /преди изготвяне на социалния доклад от 9.09.2025г/ срещу което получава доходи, бащата също работи в строителството. И двамата разчитат на помощта на бабата по майчина линия в чието жилище живеят заедно с другото си дете Ц. и за което полагат грижи.При това положение не се установяват условията на визираната в заповедта правна норма на чл. 25 ал.1 т 3 от ЗЗДт, като липсата им обуславя невъзможност за прилагане посоченото основание за настаняване извън семейството. Ето защо, не са доказани материалните предпоставки за прилагане на мярката спрямо детето в хипотезата на чл. 25, ал. 1, т. 3 ЗЗДет.

Както се посочи, предвид че като правно основание за издаване на заповедта не е посочена нормата на чл. 25 ал.1 т.4 ЗЗДт, то не следва да се обсъжда дали ли са в процесният случай визираните в нея условия, а именно дали спрямо детето е прилагано /упражнено/ насилие, респ. дали съществува опасност за развитието му. Единствено за пълнота, съдът отбелязва, че във връзка със заявеното от Ц. в с.з. при изслушването му, че е бито /поради например направена беля/, то това само по себе си не означава спрямо него да е имало реална, сериозна и непосредствена опасност за психическото и физическото му здраве. Тоест, няма спор, че понякога възпитанието е било

чрез физически методи, но липсват каквито и да е конкретни мотиви в насока, че е налице сериозна опасност от увреждане на физическото, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие на детето, така както поставя като изискване чл. 25, ал. 1, т. 4 ЗЗДт. Спорният въпрос касае поведението на майката и бащата и дали това поведение ги поставя в трайна невъзможност да го отглеждат. Не се установява майката по някакъв начин да е negliжирала или да се е дезинтересирала от детето. Напротив, същата всячески се опитва да контактува и поддържа връзка с него /купила му е телефон да се чуват, но сим картата е премахната от приемната майка- заявено от детето в с.з/, осъществява срещи с детето в [населено място] и на територията на [населено място]. Социален работник Б. е категорична, че връзката между родителите и детето е съхранена и то тъгува за тях. Въпреки, че детето понякога е удряно, по никакъв начин то не се чувства заплашено, не изпитва притеснения от завръщането си в семейна среда /категорично заявява нееднократно на съда „искам при мама и татко докато ми свърши живота. Искан при тях...“ Дори да е имало мерки за възпитание свързани с физическа разпра /методи/, то те не могат да се асоциират с извод, че Ц. е жертва на насилие в семейството, още по –малко, че майката е в трайна невъзможност да го отглежда.

Дори и да е налице известен дефицит в родителските грижи на майката, то са налице други възможности регламентирани в чл.23 от ЗЗДт „Мерки за закрила в семейна среда“. Социалните работници, вместо да консултират майката, бащата и детето и да приложат някоя от мерките по чл. 23 от ЗЗД, са пристъпили към мярка "настаняване в приемно семейство ", която мярка се прилага само след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството, вкл при роднини и близки. От материалите в административната преписка няма данни социалните работници да са приложили някоя от мерките по чл. 23 ЗЗД за закрила в семейна среда. Съдът намира още, че с процесната заповед, с която детето се отделя от майката, бащата и сестра му по никакъв начин не се осигурява неговият интерес, а напротив - това по-скоро би оказало отрицателно влияние върху него и би го поставило в риск, тъй като въздейства върху емоционалното му и личностно развитие. Детето след настаняването му с процесната заповед в приемното семейство в [населено място] страда, „тъгува“ за родителите си, категорично иска да живее с тях „докато му свърши живота“, желае веднага да отиде при тях. Ц. сподели пред съда, че желае да се прибере най-скоро при родителите си, привързан е към тях. По никакъв начин не се притеснява от завръщането си у дома, напротив в приемното семейство в П. не може все още да се адаптира. Ц. възприема родителите си като грижовни. Не без значение е силното, искрено желание на детето да се върне при родителите си, въпреки че не е определящо за решението на съда. Посочи се, че физическата разпра която е имало с родителите си /част от метод на възпитание / очевидно не е била с такъв интензитет и системност, че да се отрази на психиката му и да отрече желанието му да живее с биологичното си семейство. Детето е категорично, че въпреки че са го набили иска при мама и татко. Социалният работник е категорична, че при приемното семейство в [населено място] детето тъгува, съхранена е връзката с родителите му.

Изложеното в жалбата, заявено от майката пред социалните работници намерило отражение в социалния доклад и по преписката/собственоръчно написана молба и в описание на приложени снимки, л. 6 и сл от делото/ установява осъзната

необходимост от принадлежността на Ц. към семейството. Не се установява отчуждение, а напротив – привързаност на детето към майката, бабата по майчина линия и сестра му Ц.. Майката демонстрира желание и действие за полагане грижи за Ц. с активна подкрепа на своята майка и бащата на детето. Същата не е спирала да проявява интерес към детето, да осъществява контакти с него. Това също опровергава поддържаната от ответника трайна невъзможност да отглежда детето. Настаняването в приемно семейство е следваща мярка и се прилага при изключителни обстоятелства, каквито по делото не се установиха. С отделяне на детето от родените му родители и сестра му и семейната среда се допуска външно и нежелано административно вмешателство, което е в нарушение на основните принципи на ЗЗДет. В допълнение, и както се посочи, щом майката и бащата с помощта на бабата по майчина линия полагат грижи за по- малката си дъщеря, то буди недоумение как /поради какви съображения/ адм орган достига до извод, че са в невъзможност и то трайна да отглеждат Ц. /чл. 25 ал.1 т.3 от ЗЗДт/. Щом се грижат за дъщеря си Ц., няма пречки да полагат грижи и за Ц.. Родителите са категорични в желанието си детето да не бъде откъсвано от тях и от сестричката му. Няма доказателства да са изчерпани възможностите за прилагане мерки за закрила в семейна среда / по арг чл. 23 от ЗЗДт/ и едва след това да се издаде процесната заповед.

Настаняването на детето в ППС в [населено място] не би се отразило благоприятно върху развитието му. Целта на мерките за закрила на детето е като краен резултат да се осигурят условия за нормално развитие на детето в подходяща среда. Напротив, оставането му в ППС би се отразило изключително неблагоприятно върху физическото и психическото му здраве. В интерес на детето е да бъде отглеждано в семейна среда и при наличие на необходимост да се предприемат мерки за закрила в семейна среда /чл.23 от ЗЗДт/. Следвало е, при все че са налице индикации за затруднено финансово състояние на семейството и известен родителски дефицит на майката, спрямо детето да се предприемат съответните адекватни мерки за закрила в семейна среда по чл. 23, т. 1 - т. 7 от ЗЗДт, които биха могли да доведат до реални резултати и помощ, и едва след което би било допустимо да бъде предприета процесната мярка. Последиците, които ще настъпят за Ц. при откъсването му от биологичното му семейство и принудителното му настаняване в ППС в [населено място] са много по-драстични и крайни отколкото оставането му в семейството, с евентуално предприети мерки за закрила в семейна среда. Ако майката не осъзнава и не изпълнява изцяло родителските си задължения, в т.ч. ако осъществявания от майката контрол на поведението на детето надхвърля рамките на допустимото въздействие безспорно се нуждае от подкрепа и съдействие чрез предприемане мерки за закрила в семейна среда по см на чл.23 от ЗЗДТ, а не чрез директно чрез прилагане на мярка- настаняване в приемно семейство. При предприемане на мярка за закрила, целта ѝ не е прекъсването на връзката между детето и родителите му, както е в случая, а постигането на максимална защита на интересите на детето, които са поставени и от националното и международното законодателство над тези на родителите му.

Както се посочи, адм. орган не е положил усилия чрез предвидените в закона средства и способности за прилагане мерки в семейна среда, да подпомогне майката и бащата при упражняването на родителските им функции, по проблеми, свързани с

отглеждането, възпитанието и обучението на детето, /при условие на евентуален дефицит в родителския капацитет/. Вместо това е предприел мярка, която в никакъв случай не е в интерес на Ц..

Следва да се има предвид, че съгласно практиката на Съда по правата на човека и основните свободи, (решението *Cristescu v. R.*, № 13589/07, § 69), държавата има задължение да предприеме мерки както за подпомагане на контакта на родителите с детето, така и да защити неговите най-висши интереси. Съобразно практиката на Съда по правата на човека по приложението на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧ) националният съд дължи да осигури справедлив баланс между интересите на детето и тези на родителя, като се подчертава, че водещ е интересът на детето (решение на Голямата камера, по делото *Sahin v. G.*, № 30943/96, § 64). В този смисъл е и решението на Съда по правата на човека по делото *Ribic v. C.*, (№ 27148/12, § 92.). Според указанията, установени в § 1, т. 5 ДР на ЗЗДт, за да се определи кое решение ще е от "най-добър интерес на детето", трябва да се съобразят

- а) желанията и чувствата на детето;
- б) физическите, психическите и емоционалните потребности на детето;
- в) възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето;
- г) опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена;
- д) способността на родителите да се грижат за детето;
- е) последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата;
- ж) други обстоятелства, имащи отношение към детето.

В случая, в хода на административната процедура и при издаване на оспорената заповед не са съобразени потребностите на детето, желанието му, способността родителите му да се грижат за него, нито пък последиците, които ще настъпят за Ц. при откъсването му от семейната среда и принудителното му настаняване, респ. оставяне в [населено място] в ППС.

С оглед изложеното, че настаняването на дете извън семейството е крайна мярка за закрила, която следва да се прилага при наличие на една или повече от предвидените в закона предпоставки и във всеки случай при съблюдаване на най-добрия интерес на детето, то в случая не се доказва родителите да се намират в трайна невъзможност да отглеждат Ц. по см. на чл. 25 ал.1 т.3 ЗЗДт. /при все че полагат грижи и за другото си дете/ Необоснован със събраните доказателства е и извода на административния орган, че отделянето на едно 10 годишно дете от семейството и настаняването му в ППС, е в негов най-добър интерес, без да са изчерпани всички останали възможности за закрила в семейната среда. Детето е отделено напълно от майката, бащата и сестра му, включително и от баба му по майчина линия, към които няма спор, че е силно привързано. Настаняването в ППС ще способства за разрушаване на връзката с тях. По този начин ще бъдат нарушени и едни от основните принципи в чл. 3 от Закона за закрила на детето, а именно: зачитане и уважение на личността на детето, отглеждане на детето в семейна среда и осигуряване най-добрия интерес на детето.

Правото на детето да запази личните отношения с родителя си е защитено и от международното право в чл. 9, § 1 от Конвенцията за правата на детето и осигурява

детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля, освен когато компетентните власти решат в съответствие с приложимите закони и процедури и при възможност за съдебен преглед, че такова разделяне е необходимо за висшите интереси на детето, което в случая не се доказва за Ц..

При всички тези данни съдът счита, че спрямо детето Ц. необосновано е била предприета мярка за закрила "настаняване в приемно семейство ", като в случая, не е доказано че са били изчерпани всички възможности за закрила в семейството. Законът за закрила на детето отдава приоритет детето да бъде отгледано в неговата семейна среда, като в изключителни случаи то може да бъде настанено извън семейството, ако важни причини налагат това и такива причини законът изрично е уредил в хипотезата на чл. 25 от същия закон. Семейството по правило осигурява най - добрата среда за отглеждане и възпитание на детето, затова външната интервенция, осъществявана от органите за закрила, следва да е насочена към оказване на подкрепа на семействата и за приобщаването им към общността, а не за извеждане на детето от семейната среда. Извеждането на детето от семейството следва да се използва само като крайна мярка.

Категорично недопустимо е да се извежда дете от семейството, когато е възможно детето да се отглежда в семейна среда от родители, които изразяват желание да полагат грижи за детето, имат възможности за това и успешно полагат грижи за по-малкото си дете Ц.. Съдът намира, че с издаването на оспорената заповед, с която се отделя детето от родителите и сестра му по никакъв начин не се осигурява интереса на детето, а напротив, това би оказало отрицателно влияние върху него и би го поставило в риск, като въздейства върху емоционалното му и личностно развитие. Отделянето на едно десет годишно дете от семейството и настаняването му в приемно семейство в друг град в никакъв случай не е в негов интерес, без да са изчерпани всички останали възможности за закрила в семейната среда /арг от чл. 23 от ЗЗДт/.

Посоченото в оспорената заповед правно основание по чл. 25 ал.1 т.3 от ЗЗДт не се доказва от адм орган, чиято е доказателствената тежест /чл. 170 ал.1 АПК/

По горните съображения, процесната заповед следва да се отмени.
Относно разноските: Страните не претендират разноски.
Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-050/9.09.2025 г., издадена от Директор на ДСП – Л..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: